

Gamla minnen.

— Är du snart färdig, Pierre?
— Ja, bara ett par penseldrag till, så packar jag in....
— Men huru går det med sista kapitlet av din bok?
— Det är avslutat.
— Det var ju briljant! Du måste hålla en uppläsning för mig i afton!
— Med nöje. Vänta bara ett ögonblick, så kommer jag med. Vi få bestämt tid till en promenad före middagen.

Jean Dermois gick åter från fönstret till sitt arbetsbord, som var helt och hållet täckt av manuskript till hans nya bok. Han betraktade noga arken, samlade ihop dem, lade dem i ordning och läste in dem i en låda. Det var en härlig septembrafton med hög, blå himmel. Solen gick långsamt ned bakom de skogsklädda höjderna, som långt i fjärran avtecknade sig och skarpt framträdde i den gyllene dagern. Hösten var utom all fråga den vackraste och behagligaste årstiden i denna trakt av sydvästra Frankrike, där Jean Dermois ägde ett litet landställe, som han ärvt av sina föräldrar. Därför underlät författaren heller aldrig att flytta ut till la Fontanière redan i början av juli, när värmen började bli outhärdlig i Paris, och han utsträckte gärna sin landsvistelse till framme slutet av november, men då måste han också tillbaka till huvudstaden för att studera livet på boulevarderna och för att besöka teatern. När han för till la Fontanière, var hans barndomsvän och oskiljaktige ledsagare, målaren Pierre Morne alltid hans gäst.

De hade känt varandra sedan skoltiden, och samtidigt med att Jean tog sin juridiska examen och med avgjord framgång beträdde den litterära banan, kom Pierre in på akademien för de sköna konsterna och vann den stora guldmedaljen, varefter han reste till Rom. Men författaren och målaren voro allt för goda vänner för att skiljas, och Jean Dermois följde snart efter.

Det var helt naturligt, att en vänskap, som stammade från barndomen och stöddes av så många kära gemensamma minnen, ytterligare befästes under årens lopp, i synnerhet som ingen av dem gift sig. Gud vet, om de någonsin kommit att tänka därpå!

Sannolikt inte! De förde en glad, oberoende tillvaro, medan livet med sina många skiften och sina olika nyanser gled förbi deras ögon.

Då Jean Dermois kom ned i trädgården, fann han Pierre sittande på en bänk.

Det artade sig redan nu till att bli en präktig höst: solnedgången blev för varje afton mer målerisk, och här och där låg en gyllene fläck på trädens blad och på väkantens buskager.

— Är du belåten med din skiss i dag?

— Åja, men låt oss inte tala om mig! Mitt sinne är upptaget av den bok du fullbordat — den sjuttande.

— Ja, min sjuttande.

— Och räknar man dessutom med de otaliga skisser, du utstrött i tidningar och tidskrifter på de sista tjugu åren, så blir det en väldig samling.

— Ja, över allt detta har jag inte fört någon räkning.

— Nu tycker jag, du borde klappa på akademiens dörr. Jean.

— Ack ja.

— Hör nu, Jean — jag vet på förhand, att du skall erinra mig om huru varken Daudet, Zola eller Maupassant hörde till "de odödliga". Det vet jag, och det är en känd sak, men varför vill du inte anmäla dig till en plats, som du med lätthet kan uppnå? Kommer du inte ihåg, att Herbert de Chaville före vår avresa påstod, att majoriteten skulle villfara din ansökan om att bli medlem av Franska akademien, om du ingåve en dylik ansökan. Du kan vara säker på att bli vald. Lyssna nu till mitt råd, begagna det oväntade tillfället då en stol står ledig.

— Det är snällt av dig att vilja driva mig fram på detta sätt, men vi ha ju god tid. Razier, vars stol är ledig, dog ju för icke länge sedan. Jag skall fundera på saken.

— Gott — då var jag dig betänkt till nästa vecka.

— Varför är du så angelägen om

att få mig in i akademien, då du själv alltid tar illa upp, om man talar med dig om konstakademien.

— Jag har minst hundra gånger utvecklat mina skäl för dig, jag är en enstöring, som undviker världen och dess glans. Jag arbetar helst i stillhet och ro. Folk kommer och vill köpa mina tavlor och jag säljer dem. Så är ju inte alls förhållandet med dig. Hela Paris känner dig, därför måste du spela ett så högt spel som möjligt och sätta in allt därpå — akademien är dessutom en liten del av hela Paris!

— Varken utmärkelser eller rikthet är så mycket värda som ungdom, Pierre....

— Är det "Faust" du citerar?

— Det är åtminstone det omkärde, som ständigt ligger de människor på tungan, vilka haft framgång här i livet och liksom du och jag uppnått en skiljoväg. Jag undrar ofta, om inte de bland våra kamrater, som äro döda och gingo bort, just då lyckan log emot dem, äro lyckligare än vi. De ha dock känt det segerubel, som fyller en människa, när hon första gången ser sitt arbete krönt med framgång, och de ha skilts hädan, medan hoppet ännu fyllde deras sinnen, varemot vi....

— Varemot vi....?

— Vi likna detta septemberlandskap. Sommaren är förbi, hösten har kommit. Vet du, jag har i mitt bibliotek en hylla, som jag aldrig rör vid. Den innehåller uteslutande böcker, skrivna av vänner, som drogo, när vi voro tjugu år. Det börjar bli mörkt, dagen faller redan — låt oss gå in och se på dessa böcker, vi två!....

Jean Dermois' arbetsrum var mycket stort, och alla väggarna täcktes av välordnade bokhyllor. Genom de öppnade fönstren strömmade blomsterdoften in från trädgården och den närliggande ången.

— Se, här är det "Det uppbrottna skattakrinet" av Charles Ervand — det finns hänförelse sidor i den boken. Och här är "Resenryck från Spanien" av Gilbert Ormond. Vilken varm, färgmättad stil! Den kommer hjärtesträngarna att vibrera.... Ja, och här — här ha vi "Skymarna" av Paul Gérard. Han var en rikt begåvad ung man med ett par troskyldiga öron. Och här en sak — och denna bok på gascognisk dialekt av vår bästa vän Gabriel de Leon....

Jean skyndade fram till honom och utbrast:

— Ja, han var redan den tiden en stor diktare.... Vilken finhet och kultur utvecklade han inte i sina verser! Jag håller just på att utge en biografi över Gabriel. Hans mor har en massa av hans manuskript i behåll, och dem har hon lovat att lämna mig. Den stackars modern skall sålunda med tiden få se i tryck ett urval av den hädangångne sonens verk....

— Läs några av verserna för mig!
— Med nöje! Nu slår jag upp på måfå. Men vad är det som ligger i boken? Ett här — ett kvinnohår! Huru många år har det manne legat där, Pierre?

— Det är så utomordentligt fint, men läs nu!

— Ja, vänta blott ett minut!

Det dyker upp minnen för mig från länge sedan försvunna dagar — jo, det kan inte vara annorlunda. Här är ett stycke prosa — får jag läsa det för dig?

Och Jean läste följande rader:

"Vandrare fortsätt icke din gång! Nu är ögonblicket kommet, då du måste hejda dina fjät. Vinden därute är bitande kall och människorna äro onda — öppna dörren och kom in! Här skall du känna dig som hemma. I min boning härskar en välörande ro, och njut här utan fruktan lyckan vid min sida!"

— Vad det är fint och känsligt.

— Det har du rätt i — det ligger en dypare mening fördold i de få raderna. Det är länge, länge sedan jag öppnade boken, och därför har ett här blivit liggande kvar mellan dess blad.

— Vad tänker du på?

— Jag ser ansikten från det förgångna skymta fram.... Det hela står nu klarare och klarare för mig. Jag hade nyss fått boken av Gabriel och lånade ut den till tre unga flickor i min ungdomskrets — jag var för resten förälskad i alla tre....

— Jo, då man är tjugu år, så.... sade Pierre med en suck.

— Och en av dem måtte ha lagt sitt hårstrå på det rätta stället. Förstå mig rätt, Pierre, just på detta ställe! De rader jag läste upp för dig, äro ju en hänvändelse eller en inbjudan, och jag har aldrig senare öppnat boken. Jag har inte hört rösten, som kallade — och vem, som har sänt mig denna stumma inbjudan?

— Det är inte så svårt att gissa. Naturligtvis den som senast gav dig tillbaka boken.

— De gävo mig den tillbaka alla tre på en gång. Vi hade några bjudningar, och de hade med sig boken en afton sedan de behållit den i månader.

— De ha alltså varit eniga om att spela dig ett sprätt?

— Nej, Pierre, det kan det rakt inte vara tal om.

— Den hemligheten får du aldrig uppdagad. Vad har det blivit av flickorna? Har du följt dem senare i livet?

— Vem av dem — vem av de tre höll jag mest av? Låt mig se, den första bor i Paris. Jag hade fullständig förlorat henne ur sikte, tills jag åtskilliga år senare — strax sedan min bok "Erovringar" utkommit — träffade henne på en middag hos Vascoorts. Hon kom genast emot mig och sade sitt flicknamn. Hennes man bekläder ett högt ämbete i ett av departementen. Jag träffar dem då och då om vintrarna, det är ett mycket mondanter par.

— Var det henne du tyckte bäst om?

— Och numro två?
— Numro två, min vän — jag vet inte alls, vad som blivit av henne. Hennes far var ämbetsman, och han blev skickad ut till kolonierna. Å, det är gamla, gamla minnen jag här drager fram. Hon var vacker, mycket vacker....

— Var det henne, du tyckte bäst om?

— Jag vet det inte....

Jean stödde armbågen mot fönsterkarmen.

De gulnade löven lösgjordes av septembervindens svalna fläktar. Nästa dag skulle de skrumpna och vissa virvla om i trädgårdens gångar.

Pierre stod i spänd väntan på vad som skulle komma, då Jean till sist vände sig om emot honom och sade: — Den tredje är död... var? när? huru...? Det vet jag inte, och det gör ju också detsamma. Men nu tycker jag, att hon var den, jag mest höll av....

Det sista skimret av den dalande solen försvann långsamt bakom de fjärrbelägna höjderna, snart kastade blott månen sitt lugna, bleka ljus över ångar och skogar. En fridfull stillhet utbreddes sig i den drömmande natten, som vaggade tankar och minnen till vila.

Scandinavia, Man.

Julen 1930 är nu endast ett minne blott, men ett ganska angenämt sådant, ty vädeleken haver varit den aldrig angenämaste vi haft på många år. Just lagom mycket snö för slädföre, just kallt nog att hålla fötterna torra. Små familjefester här och där i stugorna, Julotta i kyrkan. Samt på tredje dag Jul en storartad barnfest i kyrkan.

Hilltop, Manitoba.

Härvarande Baptist-Kyrka var till trängsel fylld på Juldags morgon. Och på barnfästen annandag jul var trängseln ända större. Till nyårsvakan hade även samlats en hel del, men det var bättre med utrymmet då. Det milda vintervädret och det fina slädföret, gjorde nog sitt till att locka alla man ur hus. Många var ej belåtna med egna fäster och möten utan på mellantiderna passade man på att bevisa möten och fester i Scandinavia, Erickson och Clan-William kyrkorna. Ja, nu är Julen över för denna gång och vi ha börjat ett nytt år. Hoppas att det bringar lyckor och glädje till alla!

Erickson, Manitoba.

Liten eller ingen kyla. Just lagom snö för att njuta av en mänsken-tur i släde, ej för mycket att hindra au-

Har ni ont i magen

drick varmt vatten

Neutralisera magsaften. Förhindra ferment-bildning. Förbättra matsmältningen.

"Om de som lida av dålig matsmältning, svår, svåröppning, magsyra, magsmärtor, blott klappning etc., ville taga en testad Bismarck Magnesia i ett halft glas vatten omedelbart efter måltiden, skulle de snart glömma av att de någonsin bevärats av magsmärtor, och liksom skulle de se sig om efter andra patienter." Med ovan angivna ord gav en välskänd New York-läkare en förklaring att de flesta magsmärtor härröra sig från syrbildning i magen, och följande fermentbildning jämte otillräcklig blodtillförsel till magen. Varmt vatten ökar blodtillgången och Bismarck Magnesia, som med lätthet kan anskaffas från vilket apotek som helst, antingen i tabletter eller pulverform, neutraliserar ögenblickligt syran och förhindrar ferment bildningen. En kombination av dessa båda har visat sig synnerligen lämplig och framgångsrik och absolut ett föredrag framför bruket av artificiella botemedel, stimulantia och matsmältningsmedel.

tomobilerna att ge var som helst. Detta är vad vi njutit av i den gångna julehögtiden. De vilka vaknade upp tidigt nog, samt kände sig upplagda för en morgonutflukt i den härliga naturen, ställde sina steg till den Svenska Lutherska kyrkan i Skandinavien, där Julotta hölls av pastor Odelberg. Fjärde dag Jul hölls Söndagsskolfäst i den Skandinaviska Lutherska kyrkan. Ericksons sociala förening höll nyårsvaka i sin stora hall, varefter de danskunniga till den orkesterns rytmiska toner fingo dansa in det nya året.

Den 28 december firade makarna Chas. Bernson minnet av sin 25-åriga gemensamma kamp för tillvaron. De närmaste släktingarna voro inbjudna till en präktig supé. Även en del av grannarne voro inbjudna. Liten anande att det var så länge sedan pastor Rosenthal var der uppe på backen och förklarande Calle och Signe såsom äkta makar. Efter 25 års hårt arbete synes de vara lika glada nu, som den dagen när de började. Och varför icke? Då voro de endast de två. Nu var det samlat runt deras sidor barn en hel skara samt även barnbarn. Så en dag, när boet skall delas, kommer det nog ej till att fattas arvingar, och det Bernsonska namnet kommer nog ej så hastigt att slockna ut, så vida ej barnen bliva allt för moderna.

Ny tidskrift.

En ny illustrerad tidskrift med namnet Hansa, The International Illustrated Magazine, har i dagarna börjat utkomma. Den utgives av The Continental Publishing Company i 205 West Wacker Drive, Chicago, Illinois, chefredaktör är den vida kände föreläsaren fil. dr. George L. Scherge, och manager Fred O. Kelm. Tidskriften är rikt illustrerad och bjuder på många ypperliga bilder från Amerika, Tyskland, Irland, Schweiz, Ungarn och Österrike, jämte intressanta artiklar, bland vilka särskilt må nämnas en av chefredaktören skriven utmärkt artikel om Gustaf II Adolf. 1 januari-numret kommer särskilt uppmärksamhet att ägnas åt Sverige i både bild- och textmaterialet. Tidskriften utkommer en gång i månaden och priset är endast 25 cent exemplaret eller \$2.00 per år.

Donation.

Örebro den 29 dec. — Framlidne förutvarande trafikinspektören Steele i Nora har donerat omkring 100,000 till olika sociala och ideella föreningar i Nora, Örebro och Oxberg.

Chefsäskifte i pumpseparator.

Stockholm den 28 dec. — Vid ärsäskiftet äger chefsäskifte rum vid Pumpseparator i det att bolagets nuvarande chef, direktör Hirsach, avgår. Han har varit bolagets chef sedan dess start 1903. Han efterträdes av vice direktören Erickson.

Affärsgeni.

— Vad letar du efter, min gosse?
— En 5-öring.
— Se här får du en 5-öring av mig, men var försiktigare en annan gång med dina pengar.
— Jag har inte tappat någon nu heller, jag bara letar efter en.